

De worsteling van Meneer Wang

De worsteling van Meneer Wang

Annet Buurman

Novelle

Manuzio

Auteurswebsite: annetbuurman.com

© 2020 uitgeverij Aldo Manuzio – Kampen
www.aldomanuzio.nl

Omslagontwerp: Brainstorm
Opmaak binnenwerk: Stampwerk
Foto auteur: Han Sinnema

ISBN 9789492600011
NUR 301

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

De eerste dag	
Ratten	7
Morgenland	14
De overwinning van Meneer Wang	32
De Parel	34
Bij de rivier	37
De geur van een vreemde	38
Voortrazen in een riolenstelsel	42
De tweede dag	
Honger	43
Niets is zeker	54
De alpacajas	56
Aan de andere kant	64
Jasmijnessence	67
De derde dag	
Donkere wolken	69
Ritselen	73
De vierde dag	
Verborgten leven	77
Het oog en de hand	81
Opruiming	89
De vijfde dag	
In de val	97

De laatste dagen	
Kapotte broeken en te krappe taillebanden	101
De thuiskomst	
Het is de tegenwind die de vlieger doet opstijgen	103
Nooit meer	109
De overlever	
Oog in oog	115
Bronvermelding	117

De eerste dag

Ratten

Ze zijn nog maar net vertrokken en komen pas over een week terug. En Meneer Wang zal voor de ratten zorgen.

Twee dagen voor hun vertrek was hij opgeschrokken door het geluid van de deurbel. Op de stoep stond zijn buurmeisje Marijn met op haar schouder een beigekleurige rat.

‘We gaan een week naar de Ardennen,’ had ze gezegd en haar twee vlechtjes hadden gedanst bij elk woord dat ze sprak.

‘Ah,’ had hij gereageerd en na een blik op de rat, had hij de deur weer snel willen sluiten.

‘Maar Plato en Socrates blijven hier,’ had Marijn haastig gezegd, ‘en iemand moet voor ze zorgen.’

‘Plato en Socrates?’

‘Mijn ratten. Ze kunnen niet mee.’

‘Nee, natuu’lijk niet,’ had hij zonder veel overtuiging gezegd en niet durven te denken aan wat de volgende vraag zou kunnen zijn.

‘Mogen ze bij u logeren?’

‘Logéren?’ Onwillekeurig deinsde Meneer Wang een stap achteruit.

‘Bij u slapen. Want ze kunnen niet tegen alleen-zijn. Niet een hele week. Ik heb het al aan iedereen gevraagd, maar niemand kan.’

Ze zweeg en keek hem aan met van die grote vragende ogen.

Meneer Wang keek naar de klauwtjes waarmee de rat zich aan haar vasthechtte, de schrandere kraaloogjes, de pluizige oortjes en de lange naakte rattenstaart die achter haar nek langs tot aan haar andere schouder reikte.

‘Dit is Plato. De liefste en slimste rat die er is. U hoeft niet bang te zijn. Hij doet niets.’

Meneer Wang maakte zich los van de rat en ontweek de heldere ogen van Marijn.

‘Die ratten komen hier niet binnen.’

‘Maar het zijn geen gewone ratten. Het zijn Plato en Socrates.’

Machteloos keek hij haar aan.

‘Ik wil best voor ze zorgen, maar ...’ stamelde hij.

‘O, dank u, Meneer Wang!’

Met een stralend gezicht draaide Marijn zich om en stapte parmantig, met haar rat op haar schouder, naar huis terug.

Op de avond voor hun vertrek had Marijn opnieuw aangebeld. Ze had een rode trui aan (zelfgebreid) met daaroverheen een bodywarmer, op haar hoofd een muts met pompoen (ook zelfgebreid) en aan haar voeten een paar stevige tracking-schoenen (nieuw).

‘Meneer Wang, ik zal even laten zien wat u moet doen.’

Ze was al halverwege het pad maar Meneer Wang had zich nog niet verroerd.

‘U moet wel meekomen, Meneer Wang.’

Hij knikte, verdween even om zijn sleutels te pakken, sloot toen behoedzaam zijn deur en liep schoorvoetend achter haar aan. In de gang botste hij bijna tegen een oudere, iets grotere uitgave van Marijn die juist met haar handen vol schoenen naar de auto liep. ‘Wat fijn dat u voor de beestjes wil zorgen, Meneer Wang,’ zei ze in het voorbijgaan. ‘U doet Marijn er een enorm plezier mee.’

Marijn opende de deur naar de woonkamer en daar, op de salontafel, stond een enorme kooi die als een pretpark was opgetuigd. Te midden van toiletrolletjes, glijbanen en schommels waren twee kleurige hangmatjes aan de tralies bevestigd. In elk matje bungelde een rat. Lui maar alert keken ze naar Meneer Wang.

‘Kijk, dit is Socrates en dat is Plato. En hier,’ zei ze tegen de ratten, ‘is Meneer Wang. Hij komt voor jullie zorgen als ik weg ben.’

Ze maakte de kooi open en streelde haar lievelingen, duwde daarna zachtjes tegen hun hangmat. Allebei sloten ze hun oogjes en lieten zich tevreden heen en weer schommelen.

‘Plato en Socrates zijn mijn beste vrienden,’ zei

Marijn. ‘Elke dag mogen ze even uit de kooi. Dan kruipen ze door de mouw van mijn pyjama naar boven, dat voelt zo grappig! En dan kijken ze vanaf mijn schouder mee als ik eet. Maar u hoeft dat niet te doen als u niet wil, hoor,’ voegde ze er vlug aan toe toen ze het afgrijzen op Meneer Wangs gezicht zag. ‘Kom maar dichterbij. Ze doen niets.’

Meneer Wang deed voorzichtig een paar stappen naar voren. Direct werd zijn aandacht getrokken door wat er naast twee onder het kopje in elkaar geslagen klauwtjes de hangmat uit kwam piepen: het puntje van een lange, kale, licht trillende rattenstaart die hem in één klap jaren terug in de tijd wierp.

Als kleine jongen woonde Wang Yu met zijn opa en oma in een kleine Chinese dorpsgemeenschap, bestaande uit een aantal huisjes die samen een binnenplaats omsloten. Elke avond bracht opa het door oma in een stalen kom verzamelde keukenafval naar de stortplaats aan de buitenzijde van de nederzetting. Op een keer was er zoveel afval, dat opa niet alles alleen kon dragen. Hij vroeg aan oma of hij de kleine Yu even van haar mocht lenen.

‘Natuurlijk,’ zei oma. ‘Als je hem maar niet te laat terugbrengt.’

Opa droeg de grote kom met afgekloven maïskolven en Yu een kleine met wat eierschalen. Eenmaal buiten de poort hoorde Yu vlak langs de muur een snel

getrippel van kleine pootjes. Daarna een klap, alsof een klem dichtsloeg. Een schreeuw, gevolgd door een diepe stilte.

‘Wat was dat voor geluid?’ vroeg Kleine Yu geschrokken.

‘Welk geluid, jongen?’ zei opa, alsof hij niets had gehoord.

‘Je hoorde het best, opa!’ riep Kleine Yu uit en op zijn gezicht verscheen een lach.

‘Hm,’ zei opa en toen zweeg hij even. Er verscheen een rimpel in zijn voorhoofd.

‘Misschien moet ik je terug naar oma sturen.’

Yu lachte; gelukkig deed opa de dingen die hij ‘misschien’ van plan was meestal niet.

‘We gaan eerst het afval weggooien. Daarna zal ik je iets laten zien. Als je niet bang bent tenminste.’

Ze liepen naar de stortplaats. Opa tilde het deksel van één van de grote vuilnistonnen op en leegde de kommen. Met een plof liet hij het deksel weer op de ton vallen. Zijn grote hand omvatte Yu’s kleine hand en samen liepen ze een paar meter langs de schaduwzijde van de muur. Toen hield hij stil.

‘Kijk hier maar eens,’ zei hij tegen Yu. Die volgde zijn blik.

‘Ik zie niets,’ wilde hij al uitbrengen, maar toen ontdekte hij, ongeveer drie grote schoenlengten bij zich vandaan, een houten plankje met wat maïskorrels en in een metalen klem een harig beest met een machte-

loos, opengesperde bek. Vol afgrijzen staarde Yu naar zijn kale staart die nog wat stuiptrekkingen maakte, alsof hij probeerde zich los te maken van dat dode lijf om zelfstandig het leven voort te kunnen zetten.

‘Soms kan het niet anders,’ zei opa en zijn stem klonk bedroefd.

Hij vond een stok en wrikte daarmee de klem open, schoof voorzichtig het lijkje in de nu lege kom. Samen zochten ze een plek om het kadaver achter te laten voor een of andere hongerige aaseter. Daarna keerden ze terug naar oma.

Wekenlang had de kleine Yu iedere avond voor het slapen gaan die dode rattenstaart gezien, die groter en groter werd en zich langzaam om zijn nek kabellede. In het duister had hij een stem gehoord die fluisterde: ‘Ik krijg je wel!’

Marijn was al die tijd door blijven praten, maar nu zweeg ze en keek hem aan alsof ze op antwoord wachtte.

‘Wat zei je?’ vroeg hij en hij voelde hoe het schaamrood naar zijn wangen steeg.

‘Of u Whatsapp hebt.’

‘Whatsapp?’

‘Nee dus,’ concludeerde Marijn. ‘Nu ja, dan bel ik wel een keer. Twee keer per dag moet u het drinkwater verversen en kijken of ze niet te veel rommel maken van het etensbakje. En of ze wel genoeg eten.’

Ze lusten alles. En misschien wilt u ze ook even aaien. Dat vinden ze lekker. Maar ja ...' voegde ze aarzelend toe en keek hem met spijt in haar ogen aan.

'Ik zal mijn best doen,' zei Meneer Wang simpel. Toen gaf ze hem de sleutel.

Hij had hem in zijn jaszak gedaan, zodat hij hem niet kon vergeten.

Later die avond had hij de voordeur van de burens gehoord, zachte stemmen op het pad en onderdrukt gelach. Een stem die siste 'sst, denk aan de burens' en daarna weer gegiechel. Portieren werden dichtgeslagen en de motor werd gestart. Meneer Wang, die altijd vroeg ging slapen, was uit bed gekomen, had het gordijn open gekierd en gezien hoe een volgeladen auto de straat uitreed. Even was hij daar blijven staan, toen was hij uitgeput op de rand van het bed gaan zitten met het gevoel alsof iemand een loden last op zijn schouders had gelegd. Nog een paar uur, dan zou hij voor het eerst de sleutel in het slot steken, de buurwoning betreden, de salondeur openen en oog in oog staan met die beestjes. Beestjes? In zijn verbeelding waren Plato en Socrates reeds uitgegroeid tot kolossen.

Morgenland

Om zes uur staat Meneer Wang op. Hij laat het elektrische scheerapparaat over zijn gezicht walsen, trekt dan de kleren aan die hij de avond tevoren netjes opgevouwen heeft klaargelegd op de stoel naast zijn bed en daalt de trap af naar de keuken. Hij neemt een pak sojamelk uit de koelkast en zet die netjes naast de ingrediënten die hij gisteravond al op het aanrecht heeft gezet: rijst, wat rozijnen, een appel en een busje kaneel. Hij neemt een mesje uit de lade, schilt de appel en laat hem in kleine stukjes in het kopje met rozijnen vallen. Strooit de rijst in een steelpannetje en giet er een kopje melk bij. Voegt het appel-rozijnenmengsel toe, doet er wat kaneel over, steekt de gaspit aan en brengt alles langzaam aan de kook. Met een houten lepel roert hij zachtjes totdat het vocht borrelend opgezogen is. Dan draait hij de pit uit, neemt het pannetje mee naar de tafel en schenkt de inhoud voorzichtig in een kommetje van Chinees porselein. Schraapt de restjes uit met de lepel en zet het lege pannetje terug op het fornuis.

Met twee handen schuift hij zijn stoel naar achter, gaat zitten, sluit zijn ogen en maakt zich gereed voor de reis naar het Morgenland waar hij, in een andere tijd – toen hij nog Kleine Yu was – iedere ochtend gewekt werd door de zoete geur van *congee* die zijn oma altijd kookte. Die geur doet hem denken aan het